

నమ్మ బ్లూ కిన బళి బందేవు. “హేగ్ను కితు వసూ...” ఎందే. “ఒన్నేసో... ఈ అపాటో మేంటిస్లీ నాల్ను అంతస్తుగఱు, హద్దెను బ్లూ కుగఱు, మున్నుర అరవత్తు ఫ్లూ కుగఱు ఇవె. సద్గు కే ఇన్నిర హత్తు కారుగఱు మూవత్తు బ్యూకుగఱు బీఎస్ మేంటిన పాసింగ్ లాటినల్లివే...” ఎందచటన్ను నోడి నాను ఒందు క్షణ తబ్బిబ్యాగి హోదే. “వసూ యూ ఆరా సో ఇంటిలీజింటో!” ఎందు ననగరిలిల్లదంతే అభినందనే సల్లించేదే. “ఫ్లూంక్షూ డాల్సింగ్...” ఎందు మందహాన బిలిదఱు. ప్రోఫెసరర శ్రుమ సాధకచాయితు ఎనిఖితు.

లీఫో ఏరి నమ్మ ఫ్లూ టిన బళగే కాలిటీవు. ముడుగి నింతల్లియే ఒమ్మ ఫ్లూ టిన బళగే ద్యుషీ కరిందఱు. “గుడో ఎరదు బెడో రామున ఫ్లూటో, ఒందు కిజెనో, ఎరదు బాతో రాముగఱు... చేనాగిదే...” ఎందఱు. నాను అవాక్షాగి హోదే. ఇద్దావ దివ్యద్యుషీ? ప్రోఫెసరరు నోడిద తక్కణ ఎల్లవన్ను గ్రహిసి సంగ్రహిసువ శక్తియన్న ఈ యంతుకే నీదిద్దారేయే? ఒమ్మ నోఇద్దాన్ను మరయలారదే? ఎల్లిసిద యావుదే కేలసపన్ను పునారావతిసంబల్లుదే? ఇద్దెల్లవన్ను పరిణ్మిసువ కేలస న్నచిరంబహుదు. ఆదరే ఈ యంతుద సామాష్టుదల్లి ననగే అదొదు యత్తెవెందు నంబలు సాధ్యవాగుత్తులే ఇల్ల!

“వసూ... బా ఇల్లీ...” ఎందు ఆకేయన్న బెడోరామిగే కరేదుకోందు హోగి నిలువుగన్న కియ ముందే నీల్లిసి కేళిదే, “నమ్మిప్పిర నడువ ఇరువ వృత్తాస్పేనే?”

“నిమ్మదు గండిన రూపం... నన్నదు హేణ్ణన రూప” ప్రతియాగి ముగుళ్ళకు హేళిదఱు.

“వారెవ్వా! గ్రేచో... గ్రేచో...” నాను ఇన్నిల్లద ఉత్సాహదింద ఉద్దరిసిదే.

“ఉాడా! ననగే అవర లూపోటాపినల్లి ఎల్లవన్ను తోరిసిద్దారే. గండిన రూప, హేణ్ణన రూప, అవరిభూరూ ఉపయోగిసువ వేషభూషణగఱు, అలంకారిక వస్తుగఱు, తిన్నవ ఆకారిగఱు, అవుగఱున్న తయారిసలు అడుగే మాడువుదు, మనేయన్న స్థాభగోళిసువుదు, ఉపయోగిసువ సాధనగఱు, వాహనగఱు, అవు కాయినివాహిసువ రీతి, మనరంజనేగాగి బళసువ ఏధించి పరికరగఱు, సూయిఫ, తండ్ర, భూమి, హగలురాత్రి ఎల్లవన్ను నోడిద్దేణే. మగువిన జనన, అదర లాలనేపాలనే, బేకవటగేయ కంగాళ విడియోగఱున్న నోడిద్దేణే. నాను నోఇరువ యావ కేలసపన్నాదరూ నాను పునారావతిసంబల్లే...” ఎందు శాంతిశ్శించి దింద వివరిస్తు నోడి ననగే గర బిడింతాయితు.

ప్రోఫెసరరు ఈ యంతుకే కేలసబేకాగిరువ యావ కేలసపన్ను ఉళిసిల్ల! నాను కేవల ప్రాయోగికవాగి ఎల్లవన్ను పరిణ్మిసబేకు అష్టు!

పోదలనేయ పరిణ్మియేందు “కో కోడువుదు గోత్తు...” ఎందు మందహాన బిరిదే. “ఒ.. గోత్తు” ఎందచటే ఎరదూ కేగోళింద నన్నన్న తబ్బికోందు నన్న తుటిగే తుటి హళ్ళిదఱు. ననగే తేప్తు ఆఫాతద నడువేయూ అనివచిసేయ రోమాంజనవాగి నానూ ప్రతిస్థందిసిదే!

నాను పడేద పోదల ముత్తు నన్న యోజనాలహరియన్న బదలాయిశితు. వసుంధరే యంతువల్ల! అవజోబ్బు మానవరన్న మీరిద అద్దత సంగాతియాగబల్లఁ ఎనిఖితు. నాను ఇదన్న ప్రాయోగికవాగి దృఢపడిసి ప్రోఫెసరర సంశోధనేయన్న జగజ్ఞాకీరుగోళిసి అవర శ్రుమకే తక్క ప్రతిఫల దోరేయువంతే మాడబేచేందు పణ తోట్టే.